

Daniel Volný: Nebojím se vyslovit svůj názor a když je třeba, tak i bouchnout do stolu

29.11.2017 [Ladislav Vrchovský](#) [Divadlo](#) [Rozhovor](#)

Daniel Volný vystudoval herectví na JAMU v Brně. Po absolvování dostal nabídku do Slezského divadla Opava, kterou neváhal přijmout, a jelikož je opavským rodákem a patriotem, nevidí zatím důvod hledat nic jiného. Po devíti letech ve stálém angažmá patří k nejvýraznějším hereckým osobnostem v opavské činohře. V posledních letech vytvořil hned několik hlavních postav v těch nejvydařenějších opavských inscenacích. Povídali jsme si o některých z nich.

[obrázek](#)

Herec Daniel Volný v opavské inscenaci Všechno je v zahradě.

Foto: Radovan Šťastný

Právě jste se vrátili ze zájezdového představení. Kde a co jste hráli?

Gazdinu robu v Prostějově.

Pro studenty?

Večer pro dospělé publikum, druhý den dopoledne pro studenty.

A reakce?

Byli fajn. Oni tu Gazdinu robu berou. Herec většinou pozná, když s ním publikum „jde“, a já pro studenty hraju rád, protože odezva z jejich strany je silnější. Nebrzdí je konvence.

A když to vezmeme obecně, jsou někdy chvíle, kdy vás reakce publika překvapí a zaskočí?

U dospělých někdy ano, ale u studentů ne. Možná je to tím, že jsem ještě nedávno byl i já studentem a pamatuju si, co jsem v hledišti dělal. Někdy se neumí vypořádat například s tím, když se na jevišti někdo políbí a podobně, a tak se tomu smějí, ale myslím že to je přirozené.

Povídal jsem si se studenty o přestávce Gazdiny roby a ptal jsem se jich, jak se jim to líbí. To téma je moc nebralo – myslím podřízenost mladých vůči rodičům při výběru partnera, konvence a podobně – to už pro ně byla dávno překonaná minulost...

Jasně, motivace se trochu mění, ale ta hra je nadčasová. Je fakt, že třeba náboženství už dnes moc lidí neřeší, i když i v dnešní době se některá pravidla ctí. Já jsem třeba měl spolužačku z východního Slovenska, a ta by před svatbou nikdy nic nikomu nedovolila. Spíš si myslím, že ta hra je o tlaku společnosti na člověka, a já to cítím i od lidí okolo mne, že společnost je k něčemu nutí. A naše Eva (gazdina roba) se tomu tlaku snaží čelit, snaží se s ním bojovat.

Já jsem od studentů spíše vnímal kritický pohled na Mánka, kterého hrajete, v tom smyslu, že nedodržel slovo. Že Evě, své milé, něco slíbil, a že si ji nakonec nevezl. Tohle jim vadilo. Jak se vám pracovalo na postavě Mánka s režisérkou Jankou Ryšánek Schmiedtovou?

Úžasně. My jsme byli společně na JAMU, i když já jsem s ní tehdy přímo nespolečně pracoval, měli jsme jiného režiséra z jejího ročníku. Ale znali jsme se z hospod. Cítil jsem, že si mě váží, že bere moje nápady. Častokrát také říkala: Zkus to udělat přesně naopak, a já to udělal, protože si ji také vážím a až později mě došlo, že mě její připomínky vedly velmi přesně k nalezení charakteru postavy.

Sleduji vaše postavy a většinou jsou to tak trochu rebelské charaktery. Nebo aspoň svérázné, které nejdou tak úplně s proudem. Je to tak?

Možná trochu. Poslední dobou to tak může působit. Ale není to mnou. Je to těmi postavami.

Vy se tedy žádným rebellem necítíte?

Spíše ne. Možná nějaká moje část, ale jinak už jsem dnes velmi zklidněný rebel.

Veřejnost vnímá herce jako lidi s autoritou. Když se nějaký herec k něčemu ve veřejném životě vyjádří, většinou si toho lidé všimnou a debatují o tom. Měli by herci být takto aktivní?

Pokud by herec mohl využít svou popularitu pro dobrou věc a oslovit tím veřejnost, nejsem proti, na druhou stranu, když jsem dostal nabídku kandidovat za určitou stranu, odmítl jsem s tím, že budu lidem prospěšnější na jevišti.

Aby bylo jasno, pro mne herec nejvíce působí na svět z jeviště. Tedy tím, co říká ve svých postavách. Ale jsou někdy chvíle, kdy je třeba svoji autoritu použít a postavit se za

dobrou věc, praštit rukou do stolu a říct: Takhle ne. Vy sám sebe jako takového herce ale nevidíte, jestli vám dobře rozumím?

Naopak. Je pravda, že se snažím nejdříve přemýšlet a poté jednat, ale pokud jsem o něčem přesvědčen, nebojím se vyslovit svůj názor a když je třeba, tak i „bouchnout“ do stolu.

Tak to jsem rád. Protože se mohu zeptat, co se vám na dnešním světě nelíbí, kdy boucháte?

Toho je moc. Nechci mluvit o povolební situaci, to nechám na jiných. Ale třeba situace našeho divadla tady ve městě. Určitě víte, že vláda rozhodla o zvýšení platů mimo jiné i v oblasti kultury. Ale pak město Opava, které je zřizovatelem divadla, do svého rozpočtu ty peníze na zvýšení platů nedostane. Tomu nerozumím. Dokonce zazní slova o tom, že město peníze nemá a když mají mít herci v našem divadle vyšší platy, pak ať divadlo pár lidí propustí. To mi přijde až děsivé. Tady nikdo neřeší to, že jsme v práci sedm dnů v týdnu. Momentálně je nás v činohře deset. Opera má jen šest sólistů, už není na čem šetřit.

Tak trochu mi připomínáte debatu o penězích na armádu. Nesmějte se – já vnímám herce jako vojáky bojující s hloupostí, s nízkou oduševnělostí, s nevzdělaností, s lidskou zaostalostí a mohl bych pokračovat. Když nějaký stát chce mít armádu, musí na ni dát určitou sumu peněz, jinak bude k smíchu. To platí i v divadle. Na druhou stranu chápu pozici městské rady, která má omezený rozpočet a musí s těmi penězi vyjít při financování řady jiných resortů než je kultura ve městě... Podle mých informací vím, že Slezské divadlo Opava je podfinancované, a jsem toho názoru, že zřizovatel společně s vedením divadla musí hledat další zdroje než je jen městský rozpočet. Ale pojďme raději zpět k vaší herecké práci. Stalo se vám někdy, že jste si před premiérou nebyl jist v postavě, kterou máte hrát?

No jeřda! Mockrát! Pro mne i veřejná generálka je pořád ještě zkouška, pořád si ještě některé věci ověřuju. Je fakt, že my máme i předplatitelskou skupinu D, tedy pro důchodce, kteří chodí právě na veřejné generálky, takže jim bychom už měli odevzdávat hotovou věc. Jenže to je někdy těžké, je třeba si zvykat na rekvizity, kostýmy ještě nejsou někdy úplně zažité, k tomu přistupuje technika, světla a podobně. I premiéra přináší určitou nervozitu. Já mám raději první reprízy, při nich už se cítím uvolněně.

Zažil jste někdy situace, kdy jste šel na generálku s pocitem, že ještě ne, ještě zkoušejme aspoň pár dnů?

Ano, ale to bylo spíše mnou (smích). Já někdy ještě na derniérách cítím, že by to pořád ještě něco potřebovalo, ale přiznávám, že to může být tím, že jsem se neztotožnil s režijním vedením (smích). Vlastně se snažím ke každému představení přistupovat tak, že se během něj něco nového zrodí a já budu připraven to vzít do hry.

Ted' by se rád dotkl dvou vašich postav z posledních inscenací. Napřed Modrý z nebe a Avery Sutton, mladý muž vracející se po deseti letech do rodného domu ...Co se vám na té hře a na té postavě líbí nejvíce?

Líbí se mi téma návratu domů do rodiny, která drží pospolu. I s těmi svými zvláštnostmi. A také to, jak se tam mluví o smrti. To je velice těžké téma – smrt. Mám pocit, že v téhle hře je řeč o smrti pojata s krásným nadhledem. V téhle věci důležitou roli sehrál náš nový šéf a

zároveň režisér téhle inscenace Jiří Seydler. Díky jeho osobnímu přístupu k věci jsme dost věcí pochopili. Avery je kluk, kterého mám rád. Kvůli jeho procesu sžívání se s rodinou, ve které zpočátku pár věcí vůbec nechápe.

Jinými slovy mluvíte o tom, že postava je dobře napsaná a máte v ní co hrát ..

Přesně tak. Já tam ostatním navíc nahrávám na fóry, a to mne baví.

Postavy na divadle by měly nabízet vzorce chování. V téhle hře je zrovna jeden: mladý muž je ze strany své dívky přesvědčován o její lásce k němu, a nakonec ale zjistí, že spíše než o něj jde o jeho bohatství, o přivdání se do bohaté rodiny. Avery, když tohle zjistí – ale tady nesmíme víc prozradit, aby diváci, kteří teprve přijdou, nebyli o nic ochuzeni...

Ano, tenhle moment v té hře je pro mne dost důležitý.

A jsme u vaší poslední postavy, u Jacka ze hry Všechno je v zahradě. Tam jde také o peníze. Co se vám na téhle hře nejvíce líbí?

Její aktuálnost. Takhle to fakt teď je. Hypotéka, člověk chce mít dům a nemá, jak splácet, a pak udělá všechno pro to, aby ty peníze měl.

Tak uzavřeme kruh, který jsme začali řečí o tom, zdali jako člověk cítíte někdy potřebu říct: A dost, tohle ne. Váš Jack ve hře Všechno je v zahradě jde až na samou mez sebeobětování. Jenže život má člověk jen jeden. Jsou někdy chvíle, kdy je namístě svůj život nasadit v boji za správnou věc?

Já jsem přesvědčen, že ano. Ve chvíli, kdy je někomu jinému ubližováno, když je omezována svoboda, pak...